מח: כהן גדול פרק שביעי נזיר

עין משפט נר מצוה

יב א ב מיי' פ"ג מהל' אבל הל' ח טוש"ע י"ד סי' שנד סעיף ג:

נוסחת הריב"ן

א) לאביו בנזיר: **ב)** לאביו דלאביו: **ג)** מכלל שאתה דן מתה שאתה כו': **ד)** אינו מיטמא ומביא כיה: **ה)** תרי לאחי דמיר ודפסח אמתי אינעטריכא כו':

הגהות התוספות

1. ג"ל ומשני אין ה"נ כו'. 2. ג"ל נאמר. 3. ג"ל בגרסי למילרס. 4. ג"ל לכהן הדיוט ימיר דכהן כו'. 5. תיכת נזיר נמחק.

מוסף רש"י

לאחותו מה ת"ל. בנזיר נמיר כל ימי הזירו לה' על נפש מת לא יבא, ומתיר ליה לאביו ולאמו ולאחיו ולאחותו לא יטמא להם, והא טולטו בכלל על נפש מת לא יבא ויו ולמה יצאו, לאביו פרט למת מצוה, לאמו מה ת"ל, עשוס מת מצוה לא אצטרך מתלאביו נפקא, ודרשי ליה בספרי לומרל שאם היה נזיר ה כהן דיוט עליה שמי קדושה, אף הוא לאחיו הוא לא יטמא אבל מטמא הוא מת מצוה, לאחיו מה תלמוד לומר, הרי שהיה כהן גדול והוא נזיר, אף הוא לאחיו לא יטמא אבל מטמא למת עצוה, ולאחותו מה ת"ל, אם אינו עניין לה אבינו עניין למי שהולך לשחוט את בנו אמר לאומן אף פסחו למול את בנו שמטמא למת עצוה (בבכורות יט:); לו: לאחותו מה ת"ל, כיון שמתיב לאביו ולאמו כל שכן לאחותו (בבחורים ק.) הרי שהלך לשחוט את פסחו ולמול את בנו בנזיר. זה שהיה כהן גדול נזיר ומיתוסף בו עוד דבר אחר המעכבו מליטמא, שהיה צריך לשחוט את פסחו, אף זה לאחותו שרתה לך בו אבל מטמא לאחותו מת למת מצוה, דאם אינו עניין לנזיר לכדו תנהו עניין למי שיש בו כל אלו (שם. בע"ז סנהדרין לה.) לו: שיש אינו עניין לאלו (כ"ג נזיר) תנהו עניין לענין ביטול עבודה ומילה מפני מת מצוה (מגילה ג:). ושמע מינה לו מת. מקרוביו, כגון יטמא. להם, אמורת לא יטמא. הואיל ושנת בתשמיש הקפה היא ותלה בכלי תוכת הקפה שהיא נזרת, אם יטמא נטל לעשות הקפה, ולמול את בנו נמי מצוה שיש בה כרת הרי, ואיש דאמרי בנרבי הקרוב נמי קאמר, דמילת בנו מעכב הקפה (נדרים ז.) לו: דאם בא לטמא מת לא יטמא על כל נפשות מת לא יטמא (סנהדרין כה.) לו מה משה כ"ג לו מה משה בכל, וכל שכן הני דאתנהו בשלהו (בבחורים ק.) לו: כשם שאין נזיר מבטל נזירותו של עמלה לקרוביו, כך הוא לא יטמא לו מפקפו (מגילה ג:). ר"ל לאחותו. דלא אצטרך אלא לאחי ולומר דאינו אסור אלא לאחי אבל לאחותו הרי הוא כלומר לית ליה כרת אבל אם יטמא, אבל מיטמא למת מצוה ר"ל דהיכיר הכתוב שלא יטמא, נשפ. נזיר כתיב כל ימי הזירו לה' על נפש מת לא יבא, ומתיר ליה לאביו ולאמו וגו', וטליה קרא ומיהא הוא דהא כתיב קרובים ומקוקים (בבחורים ק.). אלו הרחוקין. בזמנים שם הגיבלה: נפש אלו הקרובים, ולו מתמעטת היא, דאיקשה לך אם כן למה נאמרו רחוקים, ולו לא כתיב תרתי קראי הוה מוקמינן ליה ברחוקים, אבל הכתב לאתמעטא תרי קראי, נמצא קרובים מתמעט שהן נתפסו (רש"י שם). לאביו ולאמו. בזמנים שם הגיבלה: לאחיו, מה ת"ל, אם נלמד שלא יטמא לו הרי פירש קרובים ורחוקים, אלא כך נפרט אם מי אבר את הקרובים אבל לא מת מצוה, ולאמו מה ת"ל, אם לאחיו הרי למדנו, אם לאחיו מת מצוה הרי לאמו נמי נלמד אלא לא יטמא מת מצוה הרי לאחותו, אם לאחיו הרי לאמו נמי נלמד אלא לא יטמא מת מצוה הרי לאחותו, אם לאחיו הרי לאחות